

[Glistrup]

anden restauration og skal betale en regning på en eller anden måde. Man kan sørge for den fornødne sætten-tæring-efter-næring i økonomien ved at sørge for, at vi får de fornødne besparelser.

Men vi må unægtelig i et hus, hvor det eneste, det gælder om, er at tælle til 90, sige, at det ligger lidt hårdt med disse besparelser. Ulykkeligtvis havde hr. Albertsen fuldstændig ret i det, han sagde om, hvordan det ligger med offentlige besparelser her i dette hus. Hvis vi går tilbage til de dage, hvor den afgørende landsforbrydelse skete her, den 23. og 24. februar 1982, hvor man altså stemte for alle disse umådelig mange offentlige udgifter, der nu svier så kraftigt til os, så var der jo ikke 25 øres besparelsesforslag fra hverken venstre, konservative, centrum-demokraterne eller kristeligt folkeparti. Ja, rent ud sagt: i disse afgørende øjeblikke kunne man ikke, om man så brugte mikroskop og lup, kende forskel på hr. Poul Schlüter og hr. Gert Petersen eller på hr. Christophersen og fru Ebba Strange, de var fuldstændig ensartede dråber vand, som bare stemte for, at vi skulle have disse meningsløst høje offentlige udgifter.

Af den betragtning, at hr. Albertsen havde ret, følger jo ikke, at hans partifælle hr. Camre også har ret, når han siger: der er jo ingen, der har fremlagt noget som helst samlet alternativ til den politik, som regeringen står for. Jo, der findes et samlet alternativ, der findes en bog på 315 sider, hvor der nøje og præcist på øre redegøres for, hvordan Danmark kan reddes ud af disse problemer, hvordan vi kan få fuld beskæftigelse her i dette land i løbet af nogle få måneder, hvordan vi kan opnå at få de fornødne midler til at tilbagebetale den gæld, som man så ansvarsløst har pådraget vort fædreland både indenlands og udenlands ved den uforvarselige politik, der er ført. Der findes et samlet alternativ, opsummeret i 1.729 præcise forslag til, hvordan opgaven skal løses.

Vi kan ganske roligt sige, at ligegyldigt hvilken regering der måtte udgå af de næste par ugers opgør, så vil det være som et skib uden ror, hvis det ikke bliver således, at det bliver fremskridtspolitikken og fremskridtspartiet, der får den afgørende indflydelse på den politik, der skal føres i den nye regering. Der er ikke nogen som helst grund til at tro, at der mellem de syv partier, der stemte for

finansloven, er nogen som helst, der kan klare de meget, meget vanskelige spørgsmål, man er kommet ud i, uden at det bliver med fremskridtspartiet som rorgængere, med fremskridtspartiet som dem, der kommer til at føre det her. Man kan selvfølgelig snakke meget om, at man gerne vil sidde på en ministertaburet og gerne vil have ministerbil og gerne vil have ministerpensioner, men sandheden er jo, at der er ikke noget som helst indhold i det, der puster sig op til at skulle være et alternativ til regeringen, som kan forventes at kunne gøre det et hak bedre end det, som den socialdemokratiske regering i øjeblikket gør.

Vi har jo erfaringen. Vi ved, at det er skidt, det, vi har. Derfor kan vi håbe på, at fordi vi smider det væk, bliver det ikke stort værre, det, vi så får. Regeringen har med de skatter og afgiftsforslag, som vi her behandler, vist, at den vil fremture forstokket med at gå videre ad den forkerte vej, som har ført ud i fortabelsen, som har ført ud i de syv magre år, som har ført ud i, at arbejdsløsheden bestandig er blevet fordoblet. Ved at skifte regering ud, ved at viske tavlen ren, ved at fjerne de ministre, der sidder i øjeblikket, får vi i hvert tilfælde fjernet noget skidt. Så kan man jo håbe på, at det vil blive bedre, selv om man må tvivle, hvad enten man ser på VKR-flertalsregeringens periode, eller man ser på de fjorten måneder, hvor venstre sad med næsten alle de økonomiske ministre og energiminister, osv. Da gik det jo skidt med en endnu større fart, end det er gået skidt i øvrigt her i landet.

Det er den historiske erfaring, vi har, når vi nu her i de kommende dage forhåbentlig igen skal aflægge Hendes Majestæt nogle besøg nede på Amalienborg og skal finde frem til, hvem der kan afløse den regering, der har vist sig at være så regeringsuegnet, som regeringen Anker Jørgensen har været det i perioden siden december måned, hvor man har været paralyseret af én eneste ting, nemlig frygten for at man skulle tabe nogle flere mandater til SF. Man har ikke kunnet gøre noget som helst i socialdemokratiet, uden at man har haft disse partitaktiske overvejelser inde i billedet.

Når vi fastslår, at socialdemokratiet som følge deraf med forskrækkelsen fra 8. december 1981 stadig er regeringsudueligt, og når vi stadig fastholder, at der skal tælles til 90